TEKST **LAURA VAN DER MEER** FOTO'S **ERIK BUIS**

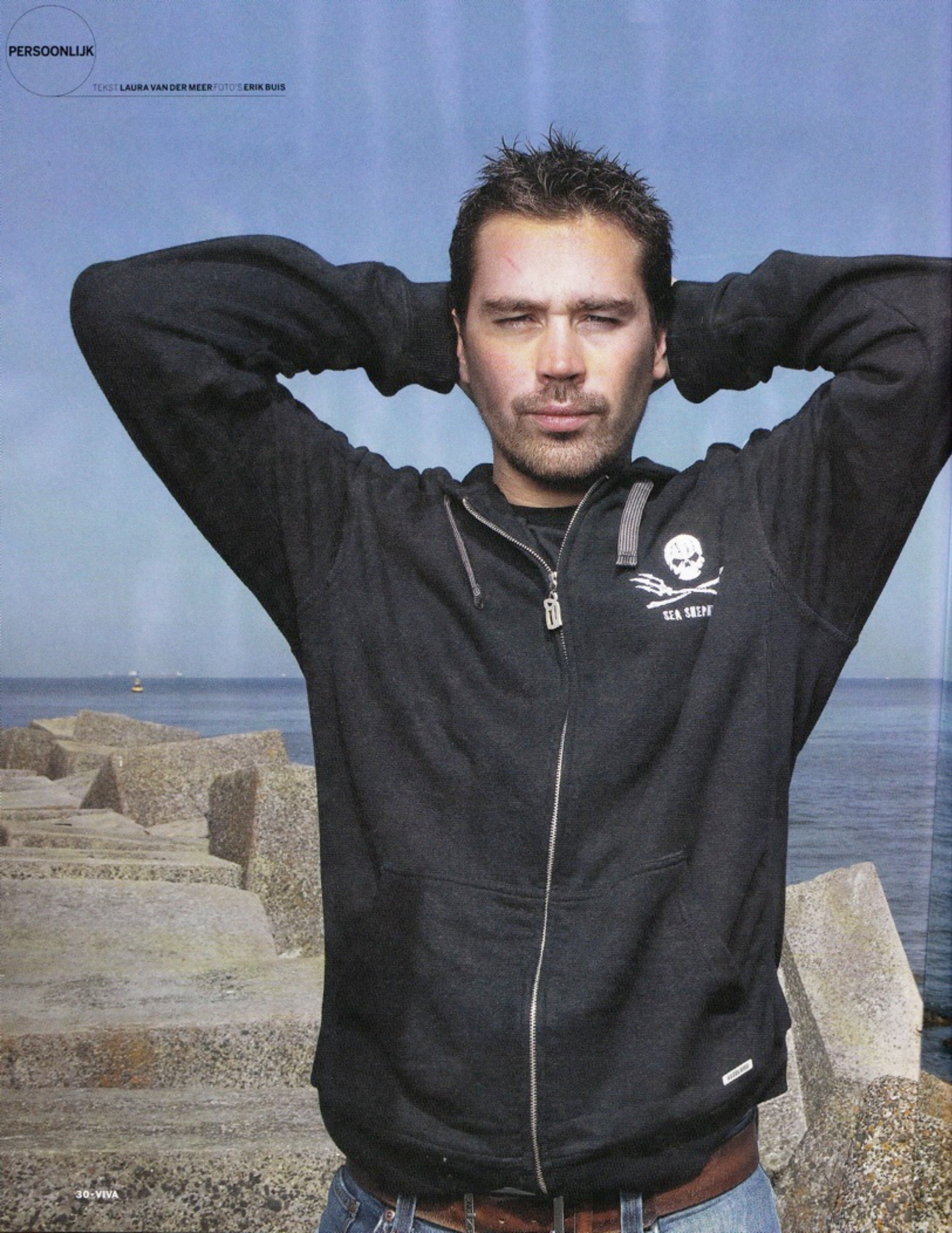

WILD

van de dierenman

Vielen we tien jaar geleden nog en masse voor de man met een baby in een draagzak, anno nu is een man die 'iets' doet met dieren een veel betere vrouwenmagneet. Want onweerstaanbaar toch, als ie met gevaar voor eigen leven knokt voor de walvis?

Laurens de Groot (29) is sinds drie jaar actievoerder bij Sea Shepherd, een organisatie met als doelstelling het leven in zee te beschermen.

"Ik word niet gelukkig van thuis op de bank zitten terwijl ik weet dat er zo veel mis is in de oceanen. Sinds 1986 is er een internationaal walvisvangstverbod, maar Japan trekt zich daar weinig van aan en geen enkel land dat ze op het matje durft te roepen. Sinds 'Whale wars' – over onze, soms gevaarlijke, acties – op Discovery te zien is, sturen wildvreemde vrouwen me de meest openhartige mailtjes of ze vragen me mee uit. Terwijl ik ook maar een heel normale jongen ben.

Elk campagnejaar wordt steeds heftiger en het werk op de Sea Shepherd doe ik maanden achtereen. Ik had een relatie van meer dan vijf jaar voordat ik begon en die is vorig jaar uitgegaan. Voorlopig staat mijn passie voor dit werk boven de liefde, al heb ik aan aandacht geen gebrek: in de kroeg zijn het zowel vrouwen als mannen die mijn verhalen willen horen. Voordat je aan boord gaat, weet je dat je enorme risico's kunt lopen. Dit jaar voeren we met een kleine boot achter een walvisschip aan. Een passieve, maar effectieve ›

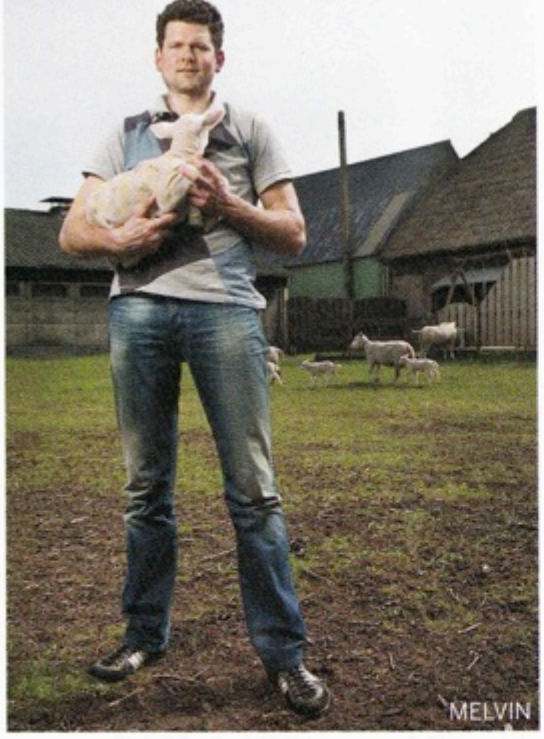
MELVIN

Jij sexy dierenvriend!

'Af en toe schuif ik alles aan de kant om met een bootje de plas op te gaan'

manier om te voorkomen dat er walvissen aan boord worden gehaald. Ineens werden we geramd door een harpoenschip. De boeg van het schip kwam recht op ons af, gevolgd door een enorme golf, waardoor we bijna kapseisden. Als ik twee meter verder naar rechts had gestaan, was ik er niet meer geweest. Maar daarna gaat de knop om en gaan we weer door. Als je ziet hoe een walvis wordt afgeslacht, móet je wel: het dier voert een doodstrijd van een half uur als hij door een harpoen met explosief is geraakt.
Mij geeft het veel voldoening als de Japanners hun vangstquotum bekendmaken en als dan blijkt dat we bijna vierhonderd dieren hebben gered. Door de walvisvaarders worden we als terroristen beschouwd, maar onze acties zijn legaal. We laten niet voor niets filmen wat er gebeurt."

'WHALE WARS' ZIEN? CHECK VIVA.NL.

Melvin Stolwijk (35) is melkveehouder en zet zich vol enthousiasme in voor weidevogels.
"Mijn halve leven werk ik op de boerderij die ik een paar jaar geleden van mijn vader heb overgenomen. Omdat boeren ook landschapbeheerders zijn, doe ik meer dan melken. Ik hou me ook bezig met weidevogelbeheer. Zo leg ik in mijn sloot vlotjes voor de zwarte stern die hier jaarlijks uit Ivoorkust naartoe komt om te broeden. Deze vogel staat op de rode lijst van bedreigde vogelsoorten. Het enige probleem is dat niemand mijn koeien uit de wei wil halen als de vogels er zijn. Ze proberen je namelijk weg te jagen door duikvluchten naar je hoofd te maken. Ik moet dan dus wel even een petje opzetten.
Sinds Yvon Jaspers bij boerderijen langsgaat en de erven overspoeld worden met vrouwen, kunnen boeren niet meer stuk. Ons imago is met sprongen vooruitgegaan. Het programma heeft het boerenleven wel iets té romantisch voorgesteld: helaas zitten we niet elke zomeravond tot elf uur buiten een pilsje te drinken. Het is hard werken voor weinig geld.
Wat daar tegenover staat, is dat ik alles af en toe aan de kant schuif om met mijn vrouw, een picknickmand en een bootje de plas op te gaan. En nee, dan heb ik het niet de hele tijd over vogels, gelukkig is mijn vrouw wat breder georiënteerd dan ik. Al kan ik echt uren over bijvoorbeeld de kievit, tureluur, slobeend of krakeend praten. En mijn vrouw weet ook dat ze van mij niet hoeft te verwachten dat ik meega naar een verjaardag als een koe op het punt staat te kalven.
Ik heb gestudeerd, een 'gewone baan' gehad, maar uiteindelijk heb ik er heel bewust voor gekozen melkveehouder te worden. Mijn 65 koeien kan ik makkelijk uit elkaar houden. Als je dag in, dag uit met 65 collega's te maken hebt, leer je toch ook na verloop van tijd iedereen bij naam kennen?"

Marcel Siegers (37) werkt bij de Zeehondencrèche in Pieterburen.
"Toen ik hier veertien jaar geleden een baan als rondleider kreeg, wist ik niks van zeehonden. Maar iedereen helpt hier als dat nodig is met het vangen, ophalen, voeren en schoonmaken. 'Is 't nou nodig, dat getut met die zeehonden', wordt me weleens gevraagd. Anderen beschouwen het als een droombaan, omdat het van die 'lieve schattige zeehondjes' zijn. Ik merk dat vrouwen mij iets makkelijker benaderen door vragen over mijn werk te stellen. Waarschijnlijk heeft dat toch te maken met de hoge aaibaarheidsfactor van een zeehond. Doordat ik het zo druk heb, vind ik het niet eerlijk om dat kleine beetje tijd dat overblijft in andermans leven te frommelen en het dan een 'relatie' te noemen. Maar op de werkvloer van de Zeehondencrèche ontstaan aardig wat relaties.
Natuurlijk zien de zeehonden er vertederend uit, maar ze bijten als de neten. Een volwassen zeehond heeft een behoorlijke spiermassa, daarom moeten we met een paar man in gevecht om het dier te kunnen vangen.
'Laat de natuur toch zelf zijn gang gaan', is een veelgehoorde opmerking. Het is alleen wel door toedoen van mensen dat zeehonden hier binnenkomen die zwart zien van de olie of maanden in een visnet hebben vastgezeten, met als gevolg dat ze tot op het bot vermagerd zijn en diepe wonden hebben. Het enige wat zo'n dier wil, is overleven en daar kunnen wij bij helpen. Ik werk zo'n tien uur per dag. Rijk word ik er niet van, maar het is wel fantastisch om te doen. Over het algemeen hecht ik me niet aan de zeehonden die we opvangen, al gebeurt dat een enkele keer toch. Bijvoorbeeld toen er een klapmuts was aangespoeld, een zeehond die bij Groenland vandaan komt. Het dier had een maagdarminfectie, was vreselijk vermagerd en zat zestig procent onder zijn normale lichaamsgewicht. Als je het vervolgens weer ziet opknappen, dan blijft dat gewoon een bijzondere ervaring. Ons werk is makkelijk weg te drukken in de Jeugdjournaalhoek, maar de kennis die we in hier in huis hebben, wordt wereldwijd toegepast. De toestand van de zeehondenpopulatie geeft de toestand van de zee aan. En dat zijn problemen die we echt serieus moeten nemen."

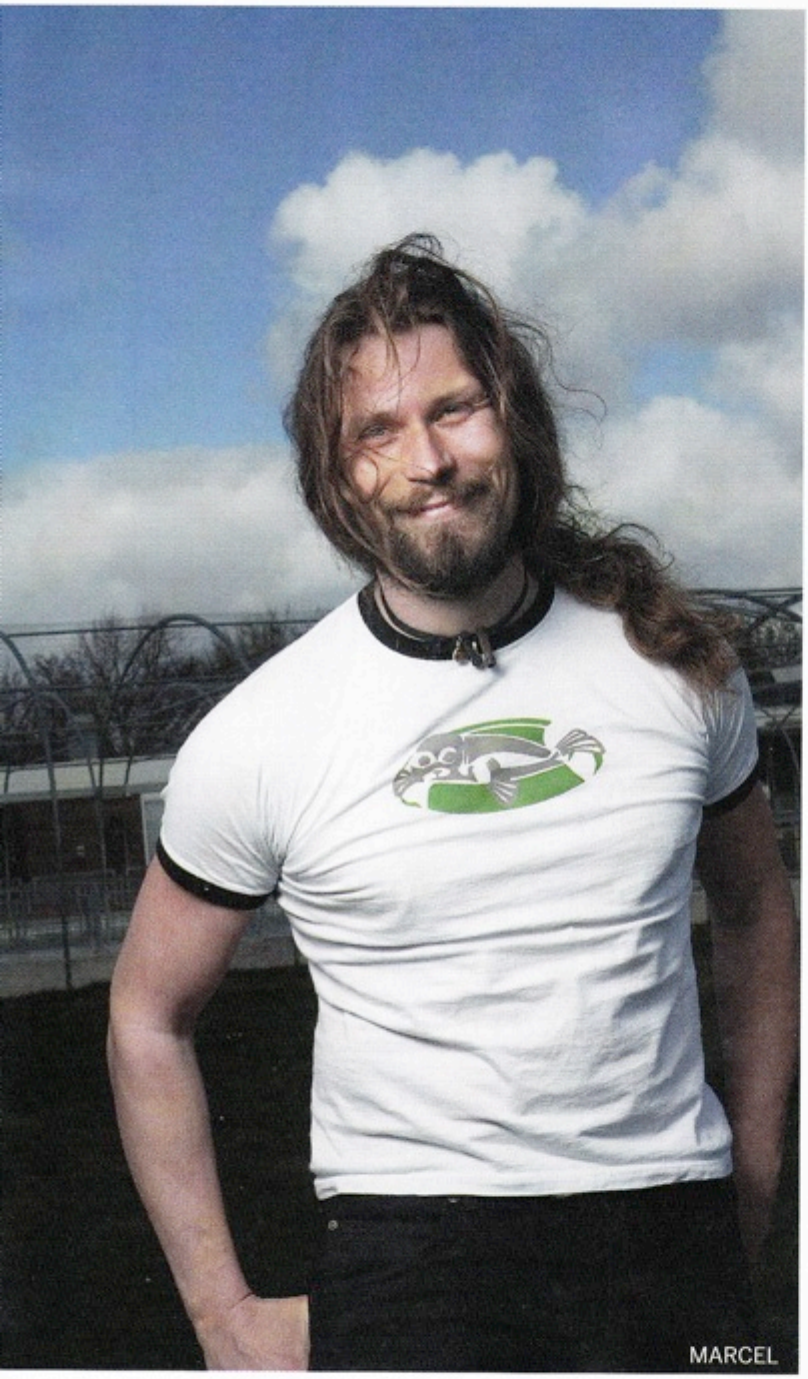

MARCEL

'Aan zo'n aangespoelde klapmuts uit Groenland hecht ik me dan toch'

Mathijs de Mos (30) is medewerker van de dierenambulance.
"Wat alle dieren gemeen hebben, is dat ze niet voor zichzelf kunnen opkomen. Ik kom daarom niet alleen langs voor 'lieve dieren'. Een gewonde duif breng ik ook naar de dierenarts. Degenen die duiven als ongedierte beschouwen, vinden dat raar. Maar mij gaat het erom dat ik een dier niet wil laten lijden. Bijkomend voordeel is dat mannen met hart voor dieren goed in de markt liggen. Dat is in elk geval mijn ervaring; al zal dat vast een stuk minder geweest zijn als ik er uit had gezien als quasimodo. Zelf ben ik in elk geval nog nooit op een vrouw gevallen die helemaal niets met dieren heeft. Ruim drie jaar geleden besloot ik totaal iets anders te gaan doen. Ik ben verhuizer, vrachtwagenchauffeur en marinier geweest, totdat ik besloot om bij de dierenambulance te solliciteren. Mijn baan zie ik eigenlijk niet als werk, ondanks het feit dat de nacht- en weekenddiensten het zwaar maken. Ik hou vooral van de afwisseling: de ene keer word ik gebeten en gekrabd door een kat die niet in zijn reismandje wil, de andere keer moet ik het water in om een zwaan te bevrijden die vastzit. Toch heb ik geen verstand van álle dieren. Af en toe moet ik me in slangen verdiepen om erachter te komen of het om een giftig exemplaar gaat. Bang ben ik niet. Als de politie belt omdat er een boa constrictor uit iemands huis opgehaald moet worden, dan moet ik daar natuurlijk niet gaan staan bibberen.
Tijdens mijn werk zie ik veel wreedheid: een man die zijn hond met een mes heeft bewerkt omdat hij stinkt, een nestje kittens dat in een zak met stenen in de sloot is gegooid, of mensen die op een vogel zijn gaan staan. Ik ben vooral blij dat ik direct hulp kan bieden. Het mooiste is dat je meteen resultaat ziet van je werk, het moeilijkste blijft om een dier pijn te zien lijden. Het gejammer van een aangereden hond of kat gaat door merg en been." ●

MATHIJS

'Ik kan natuurlijk niet gaan staan bibberen als ik naar zo'n boa constrictor moet'